

МИОМИР МИКИ ЈОВАНОВИЋ

ПТИЦЕ

Однекуд
Са облака тешких оловних
Низ дугу боје сунца
Дошла си
У моју ризницу бола.
Можда су те неимари
Страдања послали
Да и ово мало ничега
Покрадеш
И нестанеш у осмеху свом
Однекуд
Можда из гнезда сплетеног
од туге само тај осмех
остаде пут
до оног већ виђеног
а увек наново траженог.
Можда још само птице
Знају да не смем
Да гледам у сунце
И зенице на теби изгубим
Још само оне
Над нама лете
У неку топлу даљину
У недодир мој и твој
Зато кад видиш птице

покисле на киши
задрхти по нама пером
и пиши, пиши, пиши...

СТАЗА

Стазом табанам
Блатом и златом,
Табане шибам
На пусте драче.
Сакупљам сузе
Жутог папира,
Ветар ми коље
Душу све јаче.

Моје су руке
Пукле од крви,
Нокти се дробе
На камен леден,
Само се мисао
Пода мном мрви
Куда сам кренуо,
Сам и јадан.

Низ стазу ову
Што ми се смеје,
Што тражи жртву
И нове ране,
Па кости бише
Од звери крије,
Од ничег ништа
Да не остане.

И кога тражим
На овом путу,
Можда је тамо
Негде кућа
Можда ме нађу
Као слуту
Што лута друмом
До смакнућа.

Или сам само
Месецом вођен,
Пошао безглаво
У чекање
У истом дану
Кад сам рођен,
Да спознам,
Кол'ко ме има мање.

Не, није ово
Ни пут ни стаза,
Ни бразда златна
У пољу блата,
Ово је вапај
Што се приказа,
Кад видех да нема
Од брата Брата.